

Terveisiä Kanadasta

Toimituksemme saimme kirjeen Kanadasta. Lähettäjä on Mrs. Helga Andrews. Nimi ei kerro lukijoillemme paljoakaan. Voisimme sanoa, kuin entinen koulupoika, kun opettaja kysyi hänen äitinsä nimeä. Poika vastasi — äidin nimi on neveskä. — Mutta ei neveskä voi olla etunimi, se tarkoittaa minää. — En tiedä mitä se tarkoittaa, mutta minä aamusta iltaan kuulen, kun äidille sanotaan: Neveskä mene sinne, neveskä tule tänne. Neveskä juokse antamaan lampaille heinää ja tuo hellapuita tullessasi.

□ □

Jos nimi ei kerro paljoakaan, niin kirjeen sisältö kertoo sitä enemmän. Se kun kuuluu:

"Oheisena shekki Canadian dollars 40.00, Karjalan Heimon tilausmaksuksi vuodeksi eteenpäin.

En tiedä Suomen markan kurssia tarkalleen ja näin ollen en ole varma, onko tämä summa tarpeeksi. Jos ei ole, niin ettekö antaisi tietää, niin lähetän lisää.

Pääasia on, ettei lehti vain lakkaa tulemasta, sillä pidän siitä kovasti. SE ON KUIN LÄÄKETTÄ MINUN KARJALAISILLE TUNTEILLENI JA HYVIN TÄRKEÄ MINULLE.

Shekin summan olisi tarkoitus kattaa pankkikulut ja jos jostain jää postikuluihin jne!"

Monet kiitokset ja terveisiä, Helga Shemeikka-Andrews.

Kiitos kirjeestä ja shekistä. Se hyvin riitti kattamaan lehden kulut, sillä kurssi 3.32 antaa käteemme 133 mk. Meille jää vielä ylitsekin, erotuksen käyttäme kustannuksiin, sillä lähetämme rajaseutujen vanhainkoteihin ilmaisia lehtiä. — K.P.

STIPENDEJÄ: Liikesivistysrahasto jakoi stipendeinä 2,4 miljoonaa markkaa. Saajina olivat mm. Rajaseutuyhdistys ry. Apuraha 20.000 mk myönnettiin käytettäväksi kauppaoppilaitosten menestyneille vähävaraisille opiskelijoille. OTK Riku Paanila Joensuusta sai 10.000 mk EEC-oikeuden opiskeluun Tierin yliopistossa. Riku Paanila on säätiö Väinölä hallituksen jäsen. Aiemmin on Liikesivistysrahasto tukenut fil.lis. Maiju Keynään Laukkukaupan historian aikaansaamista.

Riku Paanilan sukujuurista voimme kertoa seuraavaa: Hänen isänsä on eversti Teuvo Paanila. Mummonsä opettaja Irja Paanila, o.s. Ahava. Irjan äiti oli myös opettaja, Daria Ahava, o.s. Sofronoff, syntynyt Uhtualla. VKL:n pöytäkirjat vuodelta 1907 kertovat seuraavaa: Päätettiin myöntää stipendit Sortavalan kiertokoululaitoksen opiskelua varten seuraaville: leski Daria Ahava-Afanasjeville Uhtualla, Iisakki Pirhoselle Vuokkiniemen Kivijärveltä ja Veera Pällijeville Uhtualla.

Karjalan suomalaisuutta ajattelevat rovasti Sergei Okulov ja tohtori O.A. Hainari huomasivat Sortavalan seminaarin hitaaksi, joten perustivat yksivuotisen kiertokouluseminaarin ortodokseja varten. Tämän käytyään monet jatkoivat Sortavalan seminaarissa. Daria Ahava sai sieltä päästötodistuksen v. 1913. — K.P.

TEKN.TRI AARNE JUTILA sai ryhmänsä kanssa Teknillisen Edistämisseuran apurahan 30.000 mk. Aarnen isä Evert Jutila oli Suojärvellä metsäneuvojana. Hän kaatui talvisodassa Tolvajärvellä. Aarnen äidin Liisa Jutilan tuntevat implahtalaiset Markkona ja suojärveläiset Löttösen bunukkana.

MERKKIPÄIVIÄ

80 vuotta täytti 5.6. 1987 Helsingissä käsityöneuvos Tyne-Kerttu Virkki. Hän on syntynyt Sakkolassa maanviljelijäliikemies Viktor Virkin ja hänen vaimonsa Marian, o.s. Laamanen, tyttärenä.

Äiti kuoli tytön ollessa 4-vuotias. Samoihin aikoihin hän itse sairastui vaikeasti ja joutui viettämään parhaan leikkikänsä Helsingin Diakonissalaitoksella, jossa häntä hoidettiin neljä vuotta. Aineellisesti hänen elämänsä oli turvattu. Isä, Viktor Virkki, toimi monella alalla, joista mainittakoon suuri harjoittelutila monipäisine karjoineen ja laajoine puutarhoineen, majatalo, sekatarvakauppa, saha, mylly ja sähkölaitos.



Tyne-Kerttu Virkki, 80 v.

Tyne-Kerttu Virkki osoitti synnynnäistä, monipuolista lahjakkuutta, joka ilmeni niin käytännön kuin taiteen aloilla. Käytyään 7/8 luokkaa Käkisalmen yhteiskoulua hän meni opiskelemaan Helsingin Käsityöseminariin, josta tuli käsityöopettajaksi v. 1929. Fredrika Wetterhoffin Kotiteollisuusopettajaopistosta, Hämeenlinnassa, hän valmistui kotiteollisuusopettajaksi v. 1933. Hän opiskeli myös Ateneumin ilta-kursseilla Helsingissä vv. 1940—41.

Tyne-Kerttu Virkki toimi Helsingin kaupungin järjestämällä kursseilla käsityöopettajana vv. 1929—31, Viipurin I. Marttapiiriin kutomakursseilla Johanneksessa ja Antreassa v. 1934. Vv. 1934—36 hän oli Eestissä Kehtnan kotitalouskorkeakoulun ja kotitalouskeskikoulun kudonnan ja sommitte- lun opettajana. Kotimaahan palattuaan hän oli vv. 1936—37 Malmin työtuvan johtajana ja kudonnan opettajana, vv. 1937—39 Viipurin I. kiertävän kotiteollisuusopettajana. Vv. 1939—41 hän toimi Vapaan Huollon Uudenmaan I. siirtoväen naisten työtupa- ja kotiteollisuustarkastajana.

Vuonna 1941 Tyne-Kerttu Virkki kutsuttiin Itä-Karjalan sotilashallinnon alaisena järjestämään Aunuksen piirin työ-

toimintaa. Siinä virassa, työtupa- ja kotiteollisuustarkastajana, hänellä heräsi halu elvyttää ja säilyttää itä-karjalaista, erityisesti aunukselaista käsityöperinnettä. Lähdettyään sieltä v. 1944 hän toi mukanaan Suomeen useita malleja sekä kokonaistietoa siitä elämänmuodosta, jota käsityöt kuvasivat.

Vuonna 1945 Tyyne-Kerttu Virkki kutsuttiin Omin Käsin -lehden päätoimittajaksi. Hän hoiti tätä virkaa vuoteen 1970, jolloin jäi eläkkeelle. Toimitustyön ohessa syntyi v. 1947 Vokki Oy, joka on perustettu säilyttämään ja edistämään taidekäsityön taitoa, yhtä hyvin perinteistä kuin nykyaikaankin soveltuva. Vokki Oy:n tiloissa järjestetään vaihtuvia näyttelyjä ja esitellään myös uusien taitajien parhaita töitä.

Tyyne-Kerttu Virkille myönnettiin ensimmäisenä Suomessa käsityöneuvoksen arvonimi v. 1977.

Samana vuonna perustettiin Virkki-Käsityö museo, jonka kokoelmat edustavat eri maiden kansankäsityötä. Esineistö koostuu suomalaisen käsityön lisäksi Tyyne-Kerttu Virkin monilta ulkomaanmatkoiltaan kolmenkymmenen vuoden aikana hankkimasta aineistosta, jota on tuotu mm. Aunukselta, Eestistä, Meksikosta ja Kyprokselta. Käsityö museoon liittyy myös arvokas kirjasto, joka käsittää erityisesti suomalaista ja eestiläistä käsityö- ja taidekirjallisuutta sekä Karjala-aiheisia teoksia.

Vuonna 1978 perustettiin Tyyne-Kerttu Virkki Säätiö, jonka ensimmäisenä puheenjohtajana ja keskeisenä henkilönä käsityöneuvos Virkki toimii sääntöjen mukaan koko elämänsä ajan. Säätiön tarkoituksena on edistää ja ylläpitää suomalaista, erityisesti karjalaista kulttuuria. Tehtäviin kuuluu aloitetun museo-, julkaisu- ja näyttelytoiminnan hoitaminen sekä Tyyne-Kerttu Virkin kokoaman aineiston kartuttaminen. Rikkaaseen ja monipuoliseen elämänmuotoon ja sille rakennettavaan säätiön toimintaan sisältyy myös tapahtuma- ja juhlaperinne.

AILI TUHKANEN

55 vuotta täytti 31.5. 1987 johtaja Esko J u k o l a. Hän on syntynyt Suojärven Jehkilässä, mistä evakkotie vei Kuopioon. Opintojensa jälkeen (ekonomi 1958) Esko ryhtyi liikealalle ja toiminut monissa suurissa yrityksissä; nykyinen työpaikka on Tukku Manni Kuopiossa. — Esko Jukola on seuramme hyvä ystävä.

60 vuotta täytti 19.4. 1987 Aino L ä h d e, o.s. K a l l i o, Hyvinkäällä. Hän on syntynyt Vienan-Karjalassa Pirttilahdessa ja tuli Suomeen sotien jälkeen.

60 vuotta täytti 19.4. 1987 Parikkalassa taiteilija Samppa U i m o n e n, aikamme Väinämöinen. Hän on syntynyt Soravalan Tulolassa, opiskeli nuorisohjaajaksi ja myöhemmin opettajaksi.

Samppa Uimonen on tullut tunnetuksi niin kotimaassa kuin ulkomaillakin kalevalaisen kansanperinteen vahvana tulkitijana. Hän on antanut lähes kolme tuhatta ohjelmallista, joista puolet ulkomailla, viidessätoista maassa.

Läpimurto-ohjelmaksi muodostui Tuhattu vuotinen Karjala (yli 300 esityskertaa). Vielä suuremman yleisösuosion sai Uimonen runolaulukonsertti Kasvot Kalevan Kansan (800 esityskertaa).

Karjalaiselle antamassaan syntymäpäivähaastattelussa Samppa Uimonen sanoo kokemuksensa perusteella, että kalevalaista runokulttuuria ja siihen nojaavaa perinnettä ei meillä



Samppa Uimonen, 60 v.

enää nykyään leimata tuohikulttuuriksi, vaan nuoretkin ovat siitä kiinnostuneita.

Samppa Uimonen tunnetaan myös Kalevala-Foorumistaan, jonka toiminnalla on tarkoitus korostaa aidon ja puhtaan suomalaisen ja sen ohella myös muun vanhan ja aidon kulttuurin arvoa ihmisten kehittäjänä. Foorumi on ollut samalla kansainvälisten kulttuurisiteiden solmimispaikka. Siitä on muodostunut kalevalaisen taiteen keskus, missä on vuosittain ollut esillä monien ulkomaalaisten taiteilijoiden töitä.

Kalevala-Foorumia on luonnehdittu piikiksi suomalaisen kulttuurityön lihassa. Sen on toivottu pistoillaan herättävän valtaapitävät näkemään sen kansallisen häpeätilan, mikä ilmenee Kalevala-instituutin puuttumisena maastamme. Ja tämä piikki on Uimonen mukaan satuttanut jo monia, joten työ ei ole ollut turhaa.

60 vuotta täytti kapellimestari Ossi R u n n e Helsingissä 23.4.87. Hän on syntynyt Viipurissa liikkeenharjoittaja Yrjö Runnen (ent. Rundberg) poikana. Koko perhe oli musiikaalinen. Isä soitti harmonikkaa ja osallistui aktiivisesti musiikilliseen järjestötoimintaan. Hän oli yksi Viipurin Soitannollinen Kerho ry:n neljästä perustajajäsenestä (1929) ja toimi sen pitkäaikaisena puheenjohtajana ja kunniapuheenjohtajana kuolemaansa saakka (28.12.85). Äiti, Olga, o.s. Rahkonen, lauloi kuorossa, ja Allan-veli soitti harmonikkaa kuten isänsäkin.

Musiikin opiskelun Ossi Runne aloitti jo 8-vuotiaana, jolloin äiti vei hänet Viipurin Musiikkiopistoon viulunsoittoa oppimaan. Myöhemmin soitin vaihtui trumpetiksi.

Perheen muutettua talvisodan jälkeen Helsinkiin Ossi Runne jatkoi täällä koulunkäyntiään. 14-vuotiaana hän meni Kaartin soittokuntaan, jossa ollessaan hän opiskeli Konservatoriossa jatkaen myöhemmin Sibelius-Akatemiassa. Keskeyttämättä opintojaan hän ryntäsi vuonna 1945 ammattimaiseksi tanssimuusikoksi ja freelance-taiteilijaksi.

Ulkomaankierros alkoi v. 1955, jonka aikana Ossi Runne toimi muusikkona Hollannissa ja Tanskassa sekä kapellimestarina Ruotsissa, Tukholman China-varieteeteatterissa.

Hän palasi Suomeen v. 1956, jolloin tuli Fazer Musiikki

Oy:n palvelukseen levytystehtäviin. Samanaikaisesti hän esiintyi täällä ja muualla Suomessa omassa, johtamassaan 6-hengen yhtyeessä, jossa hän soitti itse trumpettia. Vuoden 1959 lopulla Ossi Runnelle alkoi tulla jatkuvasti solistitehtäviä, jotka aiheutti hänen esittämänsä, suurta ihastusta saavuttanut Kultaisen trumpetin laulu. Varsinaisen ansiotyönsä ohessa hän on esiintynyt lukemattomissa, eri kaupunkien orkesterissa trumpettisolistina, järjestänyt ja johtanut viihdekonseritteja, joissa hänellä on ollut myös omaa soolo-ohjelmaa.



Ossi Runne, 60 v.

Vuodesta 1966 Ossi Runne on toiminut TV I:n kapellimestarina. Hänen jokapäiväisiin tehtäviinsä kuuluu musiikillisten ohjelmien laatiminen, palaverit, studio- ja sävellystyöt sekä yleensä TV-musiikki, johon liittyy myös omien laulujen sanoittaminen. Lisäksi tulevat esiintymiset ulkomaisilla estradeilla, mm. kaikissa naapurimaissa. Euroviisujen kapellimestarina hän on toiminut yli 20 vuotta osallistuen itsekin kilpailuun vuoden 1966 Suomen kappaleen "Playboyn" säveltäjänä.

Myös opetustoiminta on liittynyt Ossi Runnen työkenttään. Hän on aikaisemmin opettanut trumpetin soittoa Oulunkylän Pop/Jazz Musiikkiopistossa. Erilaisia puhallin- ja orkesteriseminaareja hän on järjestänyt jatkuvasti.

Vuodesta 1974 Ossi Runne on toiminut Wiipurin Soitanollinen Kerho ry:n kapellimestarina. Hänen johdollaan WSK:n orkesteri on noussut varsinkin karjalaisten eniten suosimaksi orkesteriksi, jonka kiitettävä taito ja taso ovat tarjonneet yleisölleen unohtumattomia konserteja niin klassisen viihteen (operetit, wienervalssit jne.) kuin kansainvälisten ja kansallisten laulujen sekä kansanmusiikkisovitusten aloilla.

Vuoden 1986 syksystä Ossi Runne on johtanut myös Karelia-puhallinorkesteria. — Vaikka hän työskentelee päätoimisesti viihdemusiikin parissa, hänen musiikin harjoittamisellaan on laaja skaala ulottuen iskelmistä aina kirkkomusiikkiin.

Vaativan ja kiireisen työn vastapainoksi hän on harrastanut säännöllisesti liikuntaa, nuorempana jalka- ja jääpalloa, nykyisin squashia. Hänen vapaa-ajan harrastuksiinsa kuuluvat myös lukeminen, matkustaminen ja mökillä oleskelu (loma-aikoina).

Kapellimestari Ossi Runne tunnetaan koti- ja ulkomailla korkeatasoisena orkesterinjohtajana ja trumpettitaiteilijana. Hän on valloittanut kuulijansa musiikillaan, kanssaihmisensä hienolla, miellyttävällä luonteellaan.

AILI TUHKANEN

60 vuotta täytti 1.5. 1987 Kuopiossa pappisseminaarin rehtori, rovasti Niilo Karjomaa. Hän on syntynyt Suojärvellä ja suorittanut pappisseminaarin vuosina 1942—48 Helsingissä. Pappisseminaarin jälkeen Karjomaa toimi kanttorina ja uskonnonopettajana. Papiksi hänet vihittiin vuonna 1955.

Jatko-opintoja Karjomaa on suorittanut Pariisiin ortodoksisissa teologisissa instituutissa.

Vuosina 1955—1966 Karjomaa toimi Helsingin seurakunnan toisena pappina sekä sivutoimisena sotilaspastorina vuosina 1960—66. Kuopion kirkkoherraksi Karjomaa tuli vuonna 1966, missä virassa hän toimi vuoteen 1976 asti, jolloin siirtyi pappisseminaarin rehtoriksi.

Rovasti Karjomaa on ollut kirkolliskokouksen jäsen vuosina 1970 ja 1975.

Pyhän Sergein ja Hermanin veljeskunnan komitean jäsenenä hän on ollut vuosina 1974—80. Lisäksi rovasti Karjomaa on toiminut useissa luottamustehtävissä kirkkokuntamme eri järjestöissä. Ruotsin suomalaisen ortodoksisen seura-



Niilo Karjomaa, 60 v.

kunnan perustamisvaiheissa parikymmentä vuotta sitten hänen panoksensa oli tärkeä.

Rovastin arvon Karjomaa sai vuonna 1974 ja epigonaattina vuonna 1979.

Rovasti Karjomaa isä ja äiti olivat kotoisin Aunuksesta Munjärven pitäjän Pälärven kylästä.

70 vuotta täytti 21.4. 1987 Kajaanissa Niilo Tikkinen. Niilo on syntynyt Suojärven Vuontelessa. Kouluneuvos Lauri Pelkosen tutkimuksen mukaan Tikkuin-suku eli jo 1685 Suojärvellä, vieläpä samoilla seuduilla, missä Niilo on syntynyt. Tikkinen on ollut sukunimenä koko iän, mutta kun suojärveläisiä huvitti, niin he väänsivät leikkillisesti Niilonkin sukunimen Spitskaseksi.

Niilo on koko ikänsä ollut innolla mukana karjalaisessa toiminnassa. Harrastaa murretta ja vetää vieläkin Kajaanin suojärveläisten retkiryhmää.

Kyykkä kuului hänen harrastuksiinsa. Hän johti Kajaanin pelätyksi vastustajaksi. Peräti neljän joukkueen voimalla osallistui oman pitäjänsä kesäjuhlien mestaruuskisoihin. Kun tasavallan presidentti Urho Kaleva Kekkonen halusi avata valtakunnalliset UKK:n kyykkäkisat, niin hän pyysi avaussauvaksi Kainuun puuta ja sai Niilolta sauvan. Niilo kuului myös kyykän asiantuntijana Suojärven pitäjäseuran johtokuntaan. KSS palkitsi Niilon kunniakirjalla jo 1976. Onnittelumme tulieluisele veteraanille.